

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ΕΝ ΤΗ ΡΩΣΣΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

«Πεντηκοστήν ἑορτάζομεν καί Πνεύματος ἐπιδημίαν καί προθεσμίαν ἐπαγγελίας καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν», τονίζει ὁ Ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἑορτάζει τήν ἀποκάλυψιν τῆς θείας ἀληθείας, ἡ ὁποία πρότερον μέν ἀμυδρῶς ἐφανερώθη εἰς τόν Προφήτην Μωϋσέα ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ, ὕστερον δέ ἐκορυφώθη ἐν Ἱεροσολύμοις διά τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλαδή τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀπό θεοῦ Πατρός δωρεά ἢ μᾶλλον ἡ Κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τό Ὑπερῶν, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι οἱ Μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἡ Μήτηρ αὐτοῦ, ἡ Ὑπερευλογημένη Δέσποινα Θεοτόκος καί Ἀειπάρθενος Μαρία, ἀποτελεῖ ὄχι μόνον τήν ὑπό τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐξαγγελθεῖσαν ἐπαγγελίαν, ἀλλά καί τήν συμπλήρωσιν τῆς ἐλπίδος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐν τῷ κόσμῳ σύστασις τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τούτέστι τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὄντως μυστήριον μέγα, ἀλλά καί μυστήριον διά τοῦ ὁποίου κατανοεῖται ὁ λόγος τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, συνάμα δέ καί ὁ λόγος ἀλλά καί ὁ σκοπός τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τήν κορωνίδα τῆς θείας δημιουργίας, πλασθεῖς κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν θεοῦ.

Ἡ ἀνθρωπίνη φιλοσοφική σκέψις, ὑποχωρεῖ ἀναγνωρίζουσα τήν ἀδυναμίαν της ἔμπροσθεν τοῦ κηρύγματος τῆς Ἐκκλησίας, διά τοῦ ὁποίου καταγγέλλεται καί ὁμολογεῖται ἡ κατηγορηματική ρῆσις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κατά τήν συνάντησιν Αὐτοῦ μετά τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός ἐν τῷ Φρέατι τοῦ Ἰακώβ, λέγοντος ὅτι *«Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι καί*

Ἀληθεία δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰω. 4, 24).

Τὴν ἐμπειρίαν τῆς πραγματικότητος τῶν κυριακῶν αὐτῶν λόγων ζῆ ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διὰ τοῦ γεγονότος τῆς Πεντηκοστῆς, τό ὁποῖον ἀνά τήν Οἰκουμένην διεσπαρμένη γενικῶς ἀλλά καί ἐν Ἱεροσολύμοις πολιτευομένη εἰδικώτερον, ἡ Ἐκκλησία κατανοεῖ διὰ τῆς κοινωνίας τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον «*συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας*».

Λέγομεν τοῦτο, διότι κατά τόν Ὑμνωδόν τῆς Ἐκκλησίας, «*πάντα χορηγεῖ τό πνεῦμα τό Ἅγιον, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, διδάσκει σοφίαν τούς ἀγραμμάτους, ἀναδεικνύει θεολόγους ἀλιεῖς*», τούς δέ εἰς Αὐτό πιστεύοντας ὁδηγεῖ εἰς τήν Ἀλήθειαν (Ἰω. 16, 13).

Αὐτό τοῦτο τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον δέ εἶναι ἄλλο ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τήν ἐνυπόστατον καί κυβερνητικήν, κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν, δύναμιν, ἡ ὁποία συνέχει τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διατηρεῖ τήν σωστικήν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἐνότητι Αὐτῆς ἐν Χριστῷ καί διὰ τοῦ Χριστοῦ. Τήν ἐμπειρίαν τῆς κυβερνητικῆς αὐτῆς δυνάμεως καί τῆς ἐνότητος τῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὅχι μόνον ἀπολαμβάνομεν σήμερον, αἱ ἀδελφαί Ἐκκλησίαι τῆς Μεγάλης Ἁγίας Ρωσσίας καί τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί περιτράνως διαδηλώνομεν διὰ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό κοινόν εὐχαριστιακόν Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ σημασία καί τό νόημα τῆς σημερινῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς, τούτέστι τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διατυποῦται κατά τόν πλέον σαφῆ τρόπον εἰς τό κοντάκιον τῆς ἑορτῆς «*ὅτε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρός τάς γλώσσας διένειμε, εἰς ἐνότητες πάντας ἐκάλεσεν*». Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἐνότητα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα καί ἡμεῖς, «*ὡς λόγον ἀποδώσοντες*» (Ἐβρ. 13, 17), νά διαφυλάξωμεν ἀκεραίαν, ἵνα πάντοτε ὑμνῆται ὁ Τριαδικός θεός καί συμφώνως δοξάζεται τό Πανάγιον καί Ζωοποιόν καί Παντοδύναμον Πνεῦμα, ὁ εἷς τῆς Τριάδος θεός, τό ὁμότιμον καί ὁμοούσιον καί ὁμόδοξον

τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Οὗ τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.